

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7SŽ/8/2013
Identifikačné číslo spisu:	9013010130
Dátum vydania rozhodnutia:	24.09.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Závadská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:9013010130.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Závadskej a členov senátu JUDr. Júlie Horskej a JUDr. Márie Usačevovej, v právnej vec navrhovateľky: MAC TV, s.r.o., Bratislava, Bratislavská ul. č. 1/A, IČO: 31 444 873, zastúpenej Mgr. Petrom Ďurčekom, advokátom a konateľom Advokátskej kancelárie Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Drotárska cesta č. 102, IČO: 36 731 544, proti odporkyni: Rada pre vysielanie a retransmisiu, so sídlom v Bratislave, Dobrovičova č. 8, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne z 2. júla 2013, č. RP/054/2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/054/2013 z 2. júla 2013 **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľka nemá právo na náhradu trov konania.

Navrhovateľka je povinná zaplatiť súdny poplatok v sume 500 € na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v B., číslo XXX XXX XXXX/XXXX do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Rozhodnutím z 2. júla 2013 číslo RP/054/2013 v správnom konaní číslo 170-PLO/O-1871/2013 odporkyňa ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods.1, písm. g/ a h/ postupom podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisoch (ďalej len „zákon o vysielaní a retransmisii“) uložila navrhovateľke podľa § 64 ods.1 písm. d/ citovaného zákona pokutu podľa § 67 ods. 5 písm. a/ toho istého zákona vo výške 5 000 € za porušenie povinnosti ustanovenej v § 35 ods. 3 a § 36 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii tým, že

a/

- časový úsek od cca 13:53:39 hod. do cca 14:23:38 hod. programu „Geronimo“ odvysielaného v rámci programovej služby JOJ PLUS dňa 27. januára 2013 o cca 13:53 hod, ktorý zodpovedá prvému 30 minútovému časovému úseku trvania predmetného programu, dvakrát prerušil zaradením reklamy, a to o cca 13:56:42 hod. a o cca 14:18:46 hod.

- program „Pasca v džungli“ odvysielaný na programovej službe JOJ PLUS dňa 27. januára 2013 o cca 20:25 hod. v trvaní cca 145 minút a 30 sekúnd (vrátane reklamných prerušení) prerušil päťkrát,
- program „Nevyslovená pravda“ odvysielaný na programovej službe JOJ PLUS dňa 7. februára 2013 o cca 12:25 hod. v trvaní cca 112 minút a 9 sekúnd (vrátane reklamných prerušení) prerušil štyrikrát;
b/ na televíznej programovej službe JOJ Plus dňa 27. januára 2013 v čase od 16:00:00 hod. do 16:59:59 hod. odvysielal:

- telenákové šoty v čase od cca 15:57:08 hod. do cca 16:07:08 hod., ktoré po 16:00:00 hod. trvali 7 minút a 8 sekúnd.
- reklamný blok v čase od cca 16:07:16 hod. do cca 16:10:00 hod.
- reklamný blok v čase od cca 16:29:51 hod. do cca 16:34:25 hod. v trvaní 4 minúty a 34 sekúnd
- reklamný blok v čase od cca 16:52:24 hod do cca 16:56:33 hod v trvaní 4 minúty a 9 sekúnd,
- v celkovom časovom rozsahu 18 minút a 35 sekúnd, teda o 6 minút a 35 sekúnd dlhšom ako 12 minút s tým, že podľa § 64 ods. 5 citovaného zákona uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila a v zmysle § 67 ods. 16 citovaného zákona je pokuta splatná do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Odporkyňa v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia uviedla, že jeho podkladom sú záznamy vysielania programov, odvysielaných na televíznej programovej službe JOJ Plus z 27. januára 2013 v čase od 12:50 hod. do 17:10 hod., v čase od 19:50 hod., do 23:10 hod., zo 7. februára 2013 v čase od 11:50 hod. do 15:10 hod., prepis/popis skutkového stavu a vyjadrenie účastníka konania z 1. júla 2013. Po získaní všetkých podkladov pre rozhodnutie sa rada oboznámila so skutkovým stavom a v danej veci rozhodla 2. júla 2013.

Pri určovaní sankcie a jej výšky odporkyňa prihliadla na skutočnosť, že zodpovednosť za správne delikty právnických osôb je objektívna. Navrhovateľka bola za porušenie povinnosti podľa § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii sankcionovaná upozornením na porušenie zákona už v minulosti v konaniach číslo RL/39/2011 a číslo RL/40/2011, v ktorých rozhodnutia nadobudli právoplatnosť 8. júna 2011, v konaní číslo RL/86/2011, v ktorom rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 13. októbra 2011 a v konaní číslo RP/025/201, v ktorom rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 23. mája 2012.

Navrhovateľka bola za porušenie predmetnej povinnosti podľa § 36 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii sankcionovaná upozornením na porušenie zákona v minulosti aj v konaniach číslo RL/36/2011, číslo RL/53/2011, číslo RL/54/2011 a číslo RL/55/2011. Rozhodnutia v uvedených konaniach nadobudli právoplatnosť 21. júna 2011. Ďalej v konaní číslo RP/025/2012 bola navrhovateľke uložená pokuta vo výške 3 319 € a rozhodnutie v tejto veci nadobudlo právoplatnosť 23. novembra 2012. V odôvodnení rozhodnutia odporkyňa ďalej uviedla, že navrhovateľka spáchala dva správne delikty v súbehu, preto pri ukladaní sankcie uplatnila absorpčnú zásadu a uložila navrhovateľke úhrnnú sankciu (pokutu). Odporkyňa vzala do úvahy predchádzajúce sankcie, ktoré boli navrhovateľke uložené za porušenie § 35 ods. 3, ako aj § 36 ods. 2 citovaného zákona, ktoré v čase spáchania predmetných správnych deliktov už nadobudli právoplatnosť. Pri určovaní výšky pokuty zohľadnila tiež závažnosť správneho deliktu, mieru zavinenia navrhovateľky, rozsah a dosah vysielania, trvanie a následky porušenia povinnosti ako aj spôsob porušenia povinnosti.

Proti rozhodnutiu odporkyne navrhovateľka podľa § 64 ods. 6 zákona o vysielaní a retransmisii podala 5. septembra 2013 na Najvyšší súd Slovenskej republiky opravný prostriedok. Namietala, že zistenie skutkového stavu je v rozpore s obsahom spisov je nedostačujúce na posúdenie veci a v konaní bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia. Tiež namietala, že odporkyňa podľa § 34 ods. 2 a § 22 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) nevykonala dôkaz, a to ohľadku záznamu z vysielania vyššie uvedených programov odvysielaných na televíznej programovej službe JOJ Plus a o vykonaní tohto dôkazu nevyhotovila zápisnicu. Navrhovateľka preto tvrdila, že odporkyňa pri vykonávaní dôkazov postupovala v rozpore so správnym poriadkom, čím nedostatočne zistila skutkový stav veci, a táto procesná vada má vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Navrhovateľka ďalej namietala, že neporušila povinnosti uvedené v § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a

retransmisii, lebo z možných 30-minútových úsekov vysielaného programu, program prerušila plne v súlade so zákonom. Poukázala na nejednoznačnosť znenia namietaného ustanovenia, ktoré umožňuje rôzny právny výklad. Tvrdila, že podľa § 35 ods. 3 cit. zákona je vysielateľ je oprávnený prerušiť program ľubovoľným počtom „reklamných“ prerušení v ľubovoľnom časovom rozstupe, za súčasného dodržania podmienky, že počet prerušení zodpovedá počtu 30-minútových úsekov vysielaného programu a zároveň čas venovaný „mediálnej komerčnej komunikácii“ nepresiahne časový úsek 12 minút počas jednej hodiny vysielania. Nesúhlasila s výkladom odporkyne, podľa ktorého môže ísť len o jedno reklamné prerušenie v každom 30-minútovom úseku. Poukázala na článok 20 Smernice Európskeho parlamentu a Rady z 10. marca 2010 č. 2010/13/EÚ o audiovizuálnych mediálnych službách (ďalej aj „Smernica“), ktorý bol transponovaný do zákona o vysielaní a retransmisii, ktorý oblasť a problematiku zaradovania a spôsobu zaradovania reklamy do audiovizuálnych diel upravuje špecifickou úpravou v § 35 ods. 3 nasledovne: jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý 30 minútový časový úsek. Nedáva však jasnú odpoveď na otázku, či je možné v rámci 30-minútového časového úseku prerušiť vysielaný program jedným alebo viacerými reklamnými prerušeniami, resp. či v prípade, ak vysielateľ v 30 minútovom časovom úseku program nepreruší, tak automaticky stráca právo na prerušenie programu v inom 30-minútovom časovom úseku. Poukázal na povinnosť najvyššieho súdu vyvolať prejudiciálne konanie o predbežnej otázke vyloženia článku 20 ods. 2 citovanej Smernice. Ďalej uviedol, že rozhodnutia, ktoré odporkyňa vydala ako upozornenie na porušenie predmetnej povinnosti, ktoré upozornenie je podmienkou pre uloženie sankcie, napadol žalobou na Krajskom súde v Bratislave a doposiaľ o nich nebolo právoplatne rozhodnuté, preto nemohli byť podkladom preskúmaného rozhodnutia. Žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporkyne zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Súčasne žiadala priznať náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia.

Vo vyjadrení na odvolanie odporkyňa žiadala napadnuté rozhodnutie potvrdiť ako vecne správne. Uviedla, že podkladom pre rozhodnutie bol písomný prepis/popis skutkového stavu z vyššie špecifikovaných záznamov vysielania a písomné vyjadrenie navrhovateľky k predmetu správneho konania. Súčasťou podkladu bolo aj zhliadnutie vyššie uvedených záznamov vysielania. Spochybnenie sledovania záznamov vysielania členmi Rady nemá podľa názoru odporkyne oporu v administratívnom spise. Prepis/popis skutkového stavu je súčasťou administratívneho spisu a súčasne je obsiahnutý aj v rozhodnutí odporkyne. Podotkla, že prepis/popis je prejavom zásady písomnosti správneho konania. Ďalej uviedla, že v prípade záznamu vysielania sa správny orgán najprv presvedčí o jeho pravosti, teda zisťuje, či ho poskytol vysielateľ a či spĺňa požadované formálne náležitosti. V prípade záznamu, získaného z nahrávacieho zariadenia Rady skúma, či bol skutočne získaný záznam vysielania konkrétneho vysielateľa. Následne sa odporkyňa oboznámi s jeho obsahom premietnutím vysielania, ktoré je na dátovom nosiči zaznamenané. Rovnako ako v prípade listiny, ani o prehratí záznamu vysielania sa nespisuje zápisnica, lebo s jeho obsahom sa možné oboznámiť len jeho zhliadnutím. K výkladu § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii uviedla, že formulácia tohto ustanovenia okrem počtu povolených prerušení reguluje aj spôsob ich zaradovania a je aj v súlade s účelom tejto právnej normy, zabezpečiť celistvosť programu a chrániť spotrebiteľa pred príliš frekventovaným prerušovaním programu, ktoré by pôsobilo rušivo. Zreteľne stanovuje povinnosť prerušiť audiovizuálne diela zaradením reklamy iba raz za každých 30 minút trvania diela a zároveň stanovuje povinnosť prerušiť audiovizuálne diela zaradením reklamy iba v časovom úseku trvajúcim dlhšie ako 30 minút (za predpokladu, že audiovizuálne dielo trvá dlhšie ako 30 minút). Podľa názoru odporkyne je v článku 20 ods. 2 Smernice stanovená povinnosť jednoznačne, a preto nepovažuje návrh na výklad tohto článku Súdnym dvorom Európskej únie za opodstatnený. K námietke navrhovateľky týkajúcej sa právoplatnosti rozhodnutí o upozornení na porušenie zákona odporkyňa uviedla, že navrhovateľka sa napriek viacerým upozorneniam opätovne dopustila porušenia povinnosti ustanovenej v § 35 ods. 3 cit. zákona. Uplatnenie sankcie sa viaže na opakované porušenie právnej povinnosti a nie na identický skutok. Nakoľko navrhovateľka v rámci správneho konania neuviedla žiadne konkrétne námietky proti podkladom rozhodnutia, nepovažovala odporkyňa záznamy vysielania programov a ich prepis/popis za sporný. Žiadala preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmané rozhodnutie odporkyne potvrdil ako rozhodnutie vydané v súlade so zákonom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na konanie vo veci (§ 246 ods. 2, písm. a/

OSP a § 64 ods. 5 a 6 zákona o vysielaní a retransmisii) preskúmal vec z dôvodov a v rozsahu opravného prostriedku (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) v zmysle ustanovení tretej hlavy piatej časti OSP, opravný prostriedok prejednal na ústnom pojednávaní (§ 250q ods. 1 OSP), oboznámil sa s vyjadreniami účastníkov a s obsahom administratívneho spisu číslo 504-PLO/O-6418/2012 a dospel k záveru, že opravnému prostriedku navrhovateľky nemožno vyhovieť.

Podľa článku 20 ods.1, 2 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2010/13/EÚ členské štáty zabezpečia, aby pri zaraďovaní televíznej reklamy alebo telenákupu do programov nebola pri zohľadnení prirodzených prestávok, dĺžky a povahy daného programu narušená integrita programov a neboli dotknuté práva držiteľov práv.

Vysielanie filmov vyrobených pre televíziu (okrem viacdielných sérií, seriálov a dokumentárnych programov), kinematografických diel a spravodajských programov možno prerušovať televíznou reklamou a/alebo telenákupom jedenkrát za každé plánované obdobie v dĺžke najmenej 30 minút. Vysielanie detských programov možno prerušovať televíznou reklamou a/alebo telenákupom jedenkrát za každé plánované obdobie v dĺžke najmenej 30 minút v prípade, že plánovaná dĺžka trvania tohto programu je viac ako 30 minút. Počas bohoslužieb nie je možné zaraďovať do vysielania televíziu reklamu ani telenákup.

Podľa článku 23 bodu 1. Smernice podiel televíznych reklamných spotov a telenákupných spotov v rámci príslušnej hodiny neprekročí 20 %.

Podľa § 32 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii vysielací čas vyhradený reklamným šotom a telenákupným šotom počas jednej celej hodiny nesmie presiahnuť 20% (12 min). Vysielací čas vyhradený reklame v čase od 19.00 h. do 22.00 h. nesmie presiahnuť u vysielateľa na základe zákona osem minút počas jednej celej hodiny.

Podľa § 35 ods. 1 a 3 zákona o vysielaní a retransmisii reklama a telenákup sa zaraďujú do vysielania medzi jednotlivé programy.

Pri vysielaní spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela, (§ 5 ods. 2 zákona č. 618/2003 Z.z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom, autorský zákon), okrem seriálu, série, dokumentárneho filmu, programu pre maloletých a bohoslužieb, sa povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý 30-minútový časový úsek, a to aj v prípade, ak plánované trvanie tohto spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela nepresahuje 30 minút; pri vysielaní seriálu, série a dokumentárneho filmu sa povoľuje prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu bez ohľadu na ich trvanie.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii a vysielací čas vyhradený reklamným šotom a telenákupným šotom počas jednej celej hodiny nesmie presiahnuť 20% (12 min). Vysielací čas vyhradený reklame v čase od 19.00 h. do 22.00 h. nesmie presiahnuť u vysielateľa na základe zákona osem minút počas jednej celej hodiny.

Podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d/ a ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá pokutu.

Sankciu podľa odseku 1 písm. d/ rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie, poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 3 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu rady opakovane porušila povinnosť. Rada uloží pokutu bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 19. Rada môže uložiť pokutu aj bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 16 ods. 2 písm. a/ a c/, ods. 3 písm. k/, § 20 ods. 1 a 3, § 30, ako aj v prípade vysielania bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. b/] alebo prevádzkovania retransmisie bez oprávnenia [§ 2 ods.1 písm. e/].

Podľa § 64 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii pokutu rada určí podľa závažnosti veci, spôsobu, trvania a následkov porušenia povinnosti, miery zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania, poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a retransmisie, získané bezdôvodné obohatenie a sankciu, ktorú už prípadne uložil samoregulačný orgán pre oblasť upravenú týmto zákonom v rámci vlastného samoregulačného systému.

Podľa § 67 ods. 5, písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii pokutu rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 3 319 € do 165 969 € a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 € do 49 790 €, ak porušil podmienky na vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie vrátane reklamy a telenákupu.

Podľa § 71 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii pokutu na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov - správny poriadok) okrem ustanovení § 23 v časti neprístupnosti zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 34 ods. 1 správneho poriadku na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkazmi sú najmä výsluch svedkov, znalecké posudky, listiny a ohliadka (ods. 2).

Zo spisov vyplýva, že predmetom súdneho konania je preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia odporkyne z 2. júla 2013 číslo RP/054/2013, o uložení pokuty vo výške 5 000 € za porušenie povinnosti ustanovenej v § 35 ods. 3 a § 36 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii.

Úlohou najvyššieho súdu v zmysle námietok navrhovateľky bolo posúdiť, či navrhovateľka odvysielaním týchto programov porušila zákonné ustanovenia špecifikované odporkyňou v rozhodnutí a či teda sankcia bola uložená v súlade so zákonom. Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal, či napadnuté rozhodnutie odporkyne nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, či jej závery zodpovedajú zásadám logického myslenia a či podklady pre takýto úsudok boli zistené úplne a riadnym procesným postupom.

Najvyšší súd zistil, že správne konanie bolo začaté oznámením o jeho začatí z 9. apríla 2013 číslo 170-PLO/O-I 871/2013, ktoré bolo doručené právnomu zástupcovi navrhovateľky 25. apríla 2013. V tomto oznámení odporkyňa navrhovateľku poučila o práve navrhnúť dôkazy a vyjadriť sa k podkladom pre rozhodnutie v správnom konaní s presne vymenovanými záznamami z vysielania a prepisom/popisom skutkového stavu, ktorý tvoril prílohu oznámenia. Ďalej sa v spise nachádza opakovaná výzva odporkyne z 24. mája 2013, vyjadrenie navrhovateľky k oznámeniu o začatí správneho konania z 1. júla 2013, zápisnica o hlasovaní Rady spísaná 2. júla 2013 a preskúmané rozhodnutie odporkyne.

Spôsob ani dĺžku odvysielaných reklamných šotov na televíznej programovej službe JOJ Plus v dňoch uvedených v preskúmanom rozhodnutí navrhovateľka v správnom konaní a ani v podanom opravnom prostriedku nenamietala. Rovnako nenamietala ani výšku uloženej sankcie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní napadnutého rozhodnutia zistil, že odporkyňa vo výroku úplne, dostatočne určite a spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným skutkom opísala porušenia povinnosti navrhovateľky ustanovenej v § 35 ods. 3 a v § 36 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii.

V § 35 ods. 3 a § 36 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii sú určené podmienky vysielateľa pri prerušovaní vysielania spravodajského programu alebo audiovizuálneho programu televíznou reklamou s

cieľom ochrany divákov pred nadmerným prerušovaním sledovaného programu ako aj autorov diela, spracovaného vo vysielanom programe.

Podľa názoru najvyššieho súdu odporkyňa § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii vyložila vecne správne a v súlade so Smernicou č. 2010/13/EÚ. Právna úprava povinnosti vysielateľa v § 35 ods. 3 cit. zákona ako aj v čl. 20 uvedenej smernice je stanovená jasne a určite a neumožňuje mnohostranný výklad. S prihliadnutím na účel zákona, na základe gramatického ale aj logického výkladu uvedené ustanovenie možno vyložiť len tak, že vysielateľ môže prerušiť vysielanie spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela televíznou reklamou alebo telenákom jedným prerušením na každý 30-minútový úsek. Výklad tohto ustanovenia navrhovateľa považuje najvyšší súd za účelový, lebo nezodpovedá obsahu právnej úpravy.

Z uvedeného dôvodu najvyšší súd návrh navrhovateľky o predloženie predbežnej otázky na Súdny dvor EÚ k výkladu a aplikácie článku 20 ods. 2 Smernice považoval za nedôvodný.

Najvyšší súd pokladal za neopodstatnenú námietku navrhovateľky, že odporkyňa mu uložila sankciu, hoci predchádzajúce upozornenia rozhodnutia rady na opakované porušenia namietanej povinnosti boli napadnuté žalobou na Krajskom súde v Bratislave, o ktorých doposiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté.

Zo skutkových zistení v danej veci vyplýva, že rozhodnutia Rady v konaniach číslo RL/39/2011 a číslo RL/40/2011 nadobudli právoplatnosť 8. júna 2011, a v konaní číslo RL/86/2011 nadobudlo rozhodnutie právoplatnosť 13. októbra 2011 a v konaní číslo RP/025/2012 nadobudlo právoplatnosť 23. mája 2012. K spáchaniu správneho deliktu podľa § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii, kladeného navrhovateľke za vinu, došlo 27. januára 2013.

Z právnej úpravy ustanovenej v § 64 ods.6 zákona o vysielaní a retransmisii vyplýva, že proti rozhodnutiu o uložení sankcie podľa odseku 1 písm. c/ až e/ možno podať opravný prostriedok na najvyšší súd do 15 dní odo dňa doručenia rozhodnutia rady. V zmysle uvedenej právnej úpravy je teda zrejmé, že proti rozhodnutiu Rady, ktorým bola vysielateľovi uložená sankcia „upozornenie na porušenie zákona“ podľa § 64 ods. 1, písm. a/, nie je možné podať opravný prostriedok, a teda rozhodnutie nadobúda právoplatnosť okamihom doručenia. Takéto rozhodnutie je preskúmateľné súdom postupom podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku na základe žaloby (§§ 247 a nasl.).

Vzhľadom k uvedenému v danom prípade podmienka ustanovená v § 64 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii, v zmysle ktorej pokutu Rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie, poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 3 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu rady opakovane porušila povinnosť, bola splnená. V danej súvislosti súd dáva do pozornosti právnu úpravu ustanovenú v § 250l ods. 1 v spojení s § 250i ods. 1 OSP, podľa ktorej pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Keďže v čase vydania napadnutého rozhodnutia navrhovateľ opakovane porušil uvedenú povinnosť, nemôže súd v rámci prieskumu predmetnej veci na uvedenú námietku prihliadnuť.

Navrhovateľka v opravnom prostriedku ďalej namietala skutočnosť, že z dôvodu nespísania zápisnice o zisťovaní skutkového stavu veci nebol skutkový stav veci zistený úplne a v dostatočnom rozsahu.

Z obsahu opravného prostriedku navrhovateľky jednoznačne vyplýva, že proti skutkovému stavu, ktorý odporkyňa uviedla v preskúvanom rozhodnutí a ani vo veci porušenia § 36 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii navrhovateľka nemala námietky. Dostatočne bolo preukázané, že odporkyňa vo výroku rozhodnutia jasne a zrozumiteľne popísala dôkazy, ktoré a stali podkladom pre rozhodnutie (§ 47 ods. 3 správneho poriadku).

Najvyšší súd, rovnako ako odporkyňa zastáva názor, že námietka navrhovateľky o nespísaní zápisnice o ohliadke nie je vadou, ktorá by mohla spôsobiť nezákonnosť preskúvaného rozhodnutia.

Podľa § 34 ods. 1 správneho poriadku spôsob zisťovania skutkového stavu ohliadkou je len jedným z možných podkladov pre jeho zistenie a premietnutie záznamu z vysielania nie je ohliadkou na mieste samom, ale je priamo jedným z dôkazov pre zistenie skutočného stavu veci.

Z obsahu spisov súd zistil, že odporkyňa pred rozhodnutím zistila riadne skutočný stav veci a oboznámila sa s vykonaným dokazovaním a aj s jednotlivými dôkazmi. Vzhľadom na skutočnosť, že skutkový stav o dodržiavaní povinností podľa zákona o vysielaní a retransmisii bol zisťovaný z obrazového a zvukového záznamu vysielania, ktorý v rozhodnutí je prepísaný do písomnej formy, odporkyňa postupovala v súlade s § 34 ods. 1 správneho poriadku s tým, že dostatočne zistila skutkový stav potrebný pre rozhodnutie o porušení povinnosti ustanovenej v § 35 ods. 3 a v § 36 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmvanej veci dospel k záveru, že odporkyňa riadne zistila skutočný stav veci a svoje rozhodnutie aj právne správne odôvodnila, preto nezistil dôvod pre zrušenie rozhodnutia odporkyne.

Z uvedeného dôvodu Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne z 2. júla 2013 číslo RP/054/2013 podľa § 250q ods. 2 OSP potvrdil.

V prejednávanej veci navrhovateľka úspech nemala, a preto náhrada trov konania jej zo zákona neprislúcha (§ 250k ods. 1 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP).

O uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za návrh rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá a § 5 ods. 1 písm. a/ zák.č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov a položky č. 10 písm. g/ sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.